

אירנה ליטבק נוריץ', ת.ז. 314387002 ואח'

ע"י ב"כ עוה"ד אברהם משה סגל

מרחוב טורא 32א', ימין משה, ירושלים

טל: 02-6333793, פקס: 02-6333795

הזוכים

- נ ג ד -

הרשות הפלסטינית

ע"י ב"כ עוה"ד כרמלי ואח'

מרח' שלומציון המלכה 18, ירושלים

טל: 02-5945000, פקס: 02-6250777

החייבת

- נ ג ד -

מדינת ישראל – משרד האוצר

באמצעות ב"כ מפרקליטות מחוז ירושלים

רח' מח"ל 7, ירושלים

המדינה/המחזיקה

בקשה למימוש עיקול

בהתאם להחלטת כב' רשם ההוצאה לפועל מיום כ"ו באלול התשפ"ב מתכבדים הזוכים להגיש בקשה למימוש העיקול שהוטל אצל המחזיקה בהתאם להחלטת כב' סגן נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים, כב' השופט מ. סובל.
כב' רשם ההוצאה לפועל מתבקש להורות על מימוש העיקול ולהורות למחזיקה להעביר ללשכת ההוצאה לפועל את מלוא סכום החוב בתיק.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. כידוע, בית המשפט המחוזי בירושלים הוציא מלפניו צווי עיקול על כספי החייבת אצל המחזיקה (מדינת ישראל) וכיום, המדינה מחזיקה תחת ידיה כספים מעוקלים בסכום כולל של 507,000,000 ₪ (חמש מאות ושבעה מיליון ₪).
- לנוחות כב' רשם ההוצאה לפועל ההחלטה על העיקול מצ"ב כנספח 1.
- לנוחות כב' רשם ההוצאה לפועל הודעת המדינה על ביצוע העיקול מצ"ב כנספח 2.
2. כידוע לכב' רשם ההוצאה לפועל, תקנה 107 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט – 2018 קובעת:

"החלת חוק ההוצאה לפועל

107. חוק ההוצאה לפועל יחול על ביצוע עיקול זמני לפי סימן זה, ואם זכה התובע בתביעתו, ימשיכו בפעולות לפי אותו חוק, זולת אם בית המשפט הורה אחרת."

3. בהתאם לכך, מתבקש כב' רשם ההוצאה לפועל לעשות שימוש בסמכותו על פי דין ולהורות על מימוש העיקול ומסגרת זו להורות למחזיקה להעביר לאלתר את מלוא סכום החוב בתיק ללשכת ההוצאה לפועל בהתאם לדין.
4. יהא זה נכון וצודק להיעתר לבקשה.

אברהם משה סגל, עו"ד
ב"כ הזוכים

ירושלים, ג' בתשרי התשפ"ג (28.09.2022).

תוכן הנספחים (עמוד 1 מתוך 1)

שם המסמך	עמוד
נספח 1: החלטת כב' השופט מ. סובל מיום 24.4.2020 עיקול ע"ס 450,000,000 ש"ח (עמודים 5 עד 15)	5
נספח 2: הודעת המדינה בדבר צו העיקול (עמודים 17 עד 18)	17

נספח 1 :

החלטת כב' השופט מ. סובל מיום
24.4.2020 עיקול ע"ס 450,000,000 ש"ח

(עמודים 5 עד 15)

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00
ת"א 3062/01
ת"א 3196/01
ת"א 4421/02
ת"א 5271/03
ת"א 5288/03
ת"א 5289/03
ת"א 5345/03
ת"א 7083/05
ת"א 7086/05
ת"א 7498/05
ת"א 8262/06
ת"א 2079/08
ת"א 2301/08
ת"א 2526/08
ת"א 3258/09

אירנה ליטבק נורז'יץ ואח'
ע"י ב"כ עו"ד ניצנה דרשן-לייטנר ואח'

התובעים – המבקשים

נגד

הרשות הפלסטינית
ע"י ב"כ יפעת גרנות-רמתי ואח'

הנתבעת – המשיבה

החלטה

- 1 בפניי בקשת התובעים למתן צו עיקול זמני על כספי המשיבה בסך של 1.696 מיליארד ₪
- 2 המוחזקים בידי המדינה (משרד האוצר). הבקשה הוגשה בעקבות החלטת בית משפט זה (סגן
- 3 הנשיא (בדימ') משה דרורי) מיום 8.7.19, בה נקבעה אחריות המשיבה – יחד ולחוד עם נתבעים
- 4 נוספים (להוציא ת"א 8262/06 בו האחריות הוטלה על המשיבה לבדה) – לנזקי התובעים ב-
- 5 16 התיקים שבכותרת. יצוין כי ההחלטה מיום 8.7.19 התייחסה לתיק נוסף, שהטיפול בו
- 6 הועבר לאחר הגשת הבקשה לכב' השופטת מרים אילני, ושאין ההחלטה דנן עוסקת בו אף
- 7 שהוכלל מלכתחילה בבקשה (ת"א 4307/02).
- 8
- 9 לבקשה דנא קדמו מספר החלטות בעניין עיקול זמני של כספי המשיבה המוחזקים בידי
- 10 המדינה. ביום 9.10.02 וביום 1.5.03 הורה בית משפט זה על עיקולים זמניים בסך של 66 מיליון
- 11 ₪ במסגרת ת"א 2538/00 – תביעת ששת בני משפחתו של ואדים נורז'יץ ז"ל שנרצח בלינץ'
- 12 בתחנת המשטרה ברמאללה. בקשת המשיבה לביטול העיקולים הזמניים נדחתה בהחלטה
- 13 מיום 9.7.08. בקשת רשות ערעור שהגישה המשיבה לבית המשפט העליון על החלטה זו נדחתה
- 14 ביום 9.11.08. ביום 4.9.14 הוחלט, בהסכמת הצדדים, כי מתוך הסכום המעוקל יועבר סך של
- 15 9 מיליון ₪ למגשר בין הצדדים, כך שיתרת כספי העיקול הזמני במשרד האוצר תעמוד על 57

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

מיליון ₪. בנוסף הוטלו עיקולים זמניים על שתי ספינות (החלטה מיום 11.7.18); על כספים העשויים להיפסק לטובת המשיבה בתביעות שונות שהגישה (החלטות מיום 11.2.19 ומיום 15.5.19); ועל נכס מקרקעין של יאסר ערפאת, הנמנה על הנתבעים בחלק מהתיקים לצד המשיבה (החלטה מיום 22.1.19).

ביום 1.3.20 נתתי תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לפיה התביעות ב-15 מתוך 16 התיקים יוגבלו מבחינת גובה הנזק לפיצויים עונשיים. המשותף ל-15 תיקים אלה הוא שבכולם מדובר בתביעות נזיקיות של בני משפחה שיקריהם נרצחו בפעולות טרור ושל פצועי פעולות טרור. החלטה זו תעסוק אפוא בבקשה למתן צו עיקול זמני של התובעים ב-15 תיקים אלה. כאמור לעיל, ההחלטה אינה עוסקת בת"א 4307/02 (תביעת משתף פעולה שנדונה בפני מותב אחר). בנוסף, לא תישקל במסגרת החלטה זו הגדלת סכום העיקול הזמני בגין ת"א 5271/03, בו נדונה תביעה של קבוצת מורי דרך הטוענים לאבדן הכנסות עקב האינתיפאדה בסך כולל של כ-6 מיליון ₪, סכום הנופל בהרבה מכספי המשיבה המעוקלים כבר היום (57 מיליון ₪ כאמור).

המבקשים מבססים את הבקשה על מפתח אחיד של פיצוי עונשי בסך של 10 מיליון ₪ לכל עילת תביעה של כל תובע. הם אינם מבקשים עיקול זמני נוסף בקשר לת"א 2538/00 הנ"ל (ששת בני משפחת החייל שנרצח בלינץ' ברמאללה), היות ששם כבר עוקל סכום של 66 מיליון ₪. מספר התובעים ביתר 14 תיקי התביעות של משפחות קרבנות הטרור ושל פצועי הטרור עומד על 133 (=1.33 מיליארד ₪ לשיטת המבקשים). חלק מהתובעים טוענים לזכויות כפולה או משולשת בגין שניים או שלושה בני משפחה של אותו תובע שנפגעו באירוע הטרור נושא התביעה (35 עילות תביעה נוספות = 350 מיליון ₪ נוספים, ובסך הכל: 1.68 מיליארד ₪ לשיטת המבקשים).

להלן יפורטו ויידונו טענות המבקשים לביסוס הבקשה ותשובות המשיבה לטענות:

א. יסוד ההכבדה על ביצוע פסק הדין – המבקשים טוענים כי הכספים שמבוקש לעקל הם נכסיה היחידים של המשיבה בישראל, ומסתמכים על מספר החלטות, לרבות בתיקים דנא, שבהן נתון זה שימש טעם למתן צו עיקול זמני נגד המשיבה בתביעות בגין אחריות למעשי טרור. לעומתם טוענת המשיבה כי מדובר בטענה שגויה שאין לה כל תימוכין, ושהמבקשים לא צירפו תצהיר להוכחתה, מה גם שבבקשה עצמה צוין כי מדינת ישראל גובה כספי מסים עבור המשיבה במסגרת ההסכמים הבינלאומיים, בסכום העולה על 600 מיליון ₪ בכל חודש.

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

מקובלת עלי עמדת המבקשים כי יסוד ההכבדה אינו טעון ראיה מהימנה לכאורה נוספת (כלשון תקנה 374(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984; להלן – "תקנות סד"א"), לאחר שקיומו של חשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין מאי-מתן העיקול הזמני כבר נקבע במספר החלטות של בתי המשפט, לרבות החלטות בת"א 2538/00 שהוא כאמור אחד מסדרת התיקים דנא אשר לגביהם ניתנה ביום 8.7.19 ההחלטה בדבר אחריות המשיבה לנזקי כלל המבקשים בגין מעשי טרור. כך, בהחלטה מיום 9.7.08 להותיר את צו העיקול הזמני על כנו, דחתה השופטת חנה בן-עמי את טענת המשיבה לאי-התקיימות יסוד ההכבדה נוכח קיומו של תזרים מזומנים שוטף בין מדינת ישראל למשיבה, בציננה:

"הגם שכנטען מדובר בתזרים של כמאה וחמישים מיליון ₪ בחודש, הרי שעל פי טענת המשיבים – שלא נסתרה – סך כל התביעות כנגד הרשות עומדות על כחמישה מיליארד ₪, ומכאן שאף בתזרים האמור לא יהיה כדי לכסות את כספי הפיצויים בכלל התביעות, אם וכאשר ייפסקו. בנוסף, נכון להיום מעמדה של הרשות הפלסטינית ועמידתה בהתחייבויותיה – שהן הבסיס לתזרים המזומנים – אינו איתן, והדבר הוא בגדר ידיעה שיפוטית. לכך יוסף, כי באם אמנם יוכרז על מדינה פלסטינית לא יהיה עוד בסיס לגביית הכספים עבור הרשות, ובמקרה כזה יעמדו המשיבים-התובעים מול שוקת שבורה, במידה ותביעתם תתקבל... לכך יש להוסיף, כי ברשות הפלסטינית עצמה אין מנגנון כלשהו לאכיפת פסקי דין ישראליים, ואף בכך יש כדי לבסס את יסוד ההכבדה".

כאמור, בקשת רשות ערעור על החלטה זאת נדחתה על ידי בית המשפט העליון (רע"א 8171/08, השופט אשר גרוניס). אמנם בהחלטתו ראה בית המשפט העליון להוסיף "כי לכאורה נראה סכום העיקול גבוה במידה קיצונית". אולם היא הנותנת: הסתייגות דומה לא הוספה על ידי בית המשפט העליון לגבי קביעת בית המשפט המחוזי בדבר התקיימות יסוד ההכבדה; והחלטת בית המשפט המחוזי אושרה כמות שהיא. משהוכרה ההצדקה להטלת עיקול זמני על כספי המשיבה המוחזקים בידי המדינה להבטחת תביעת ששת התובעים בת"א 2538/00, אין כל סיבה שלא להכיר באותה הצדקה להבטחת תביעות יתר 133 התובעים ביתר 14 התיקים. להחלטות נוספות ברוח זו, ראו: ע"א (מחוזי י-ם) 2538/01 מנורה חברה לביטוח בע"מ נ' הרשות הפלסטינית (6.1.02, סגן הנשיא יעקב צמח) – צוטטה בהסכמה על ידי השופט אליקים רובינשטיין ברע"א 6614/06 כפרית תעשיות (1993) בע"מ נ' ICC INDUSTRIES INC, פסקה כ"א (4.1.07); ת"א (מחוזי תל-אביב) 704/97 דן נ' הרשות הפלסטינית (13.2.02, השופטת יהודית שיצר).

במצב דברים זה, מתייתר הצורך לדון בטענה הנוספת של המבקשים, לפיה קיומו של יסוד ההכבדה מוכח גם משתי בקשות שהגישה המשיבה בשנים האחרונות לבית המשפט העליון לעיכוב ביצוע פסקי דין שניתנו נגדה בתביעות של קרבנות טרור ומשתפי פעולה, ושבהן טענה

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

1 כי מצבה הכלכלי הוא בכי רע באופן המקשה עליה לשלם את הפיצויים שנפסקו נגדה באותם
2 הליכים בסכום מצטבר של כ-43 מיליון ₪. בכל זאת, לא ניתן להימנע מלהעיר בהקשר זה כי
3 המשיבה מאשרת (בסעיף 47 לתשובתה מיום 24.11.19 לבקשה דנא) כי ההוצאות ושכר טרחת
4 עורך-דין בסך של 5.5 מיליון ₪ שנפסק לטובת המבקשים בהחלטה הנזכרת מיום 8.7.19, טרם
5 שולמו על ידה (ראו גם הודעת המבקשים מיום 30.12.19 על פתיחת תיק הוצאה לפועל נגד
6 המשיבה לגביית חיוב ההוצאות ושכר הטרחה). יפים לכאן דבריו של השופט אריה רומנוב
7 בבש"א (י-ם) 6157/05 חיים נ' נ.כהן מתכת בע"מ (15.9.05):

8
9 "קיים חשש ממשי לכך שהדבר יכביד על ביצועו של פסק הדין, אם,
10 בסופו של דבר, יינתן לזכותה של המשיבה. לצורך מסקנה זו, די לי
11 בעובדה, שהמבקש לא מצא לנכון לקיים החלטת ביניים שניתנה נגדו
12 בגדרו של הליך זה, בה חויב לשלם למשיבה הוצאות בסכום של 500 ₪
13 בתוספת מע"מ. כתוצאה מכך, נאלצה המשיבה לנקוט נגדו בהליכי
14 הוצאה לפועל כדי לקבל את שנפסק לזכותה כדין. התביעה אותה הגישה
15 המשיבה בתיק זה הינה בסכום של למעלה מ-100,000 ₪. כלום אין
16 בעובדה שהמבקש נמנע מלקיים החלטה המחייבת אותו בתשלום
17 הוצאות בסכום פועט, יחסית, כדי להניח את התשתית העובדתית
18 הנדרשת כדי לשכנע, שאם יינתן נגדו פסק דין על סכומים גבוהים
19 בהרבה, תתקל המשיבה בקשיים רבים מאוד לגבות את שייפסק
20 לזכותה?".

21
22 ב. האם קיים צורך דחוף להטיל כעת עיקול זמני נוסף? – בבקשה צוין כי היא מוגשת
23 בעקבות ההחלטה מיום 8.7.19 בה נקבעה אחריות המשיבה לנזקי כלל המבקשים. לטענת
24 המבקשים, החלטה זו מצדיקה להיעתר לבקשתם בדרך של קל-וחומר מההחלטות הנזכרות
25 לעיל בדבר עיקול זמני של כספי המשיבה, שניתנו טרם קביעת האחריות. המשיבה חולקת על
26 כך, וגורסת כי לא עלה בידי המבקשים לשכנע מדוע מתן ההחלטה בשאלת האחריות מקים
27 כשלעצמו צורך דחוף להטיל עיקול זמני נוסף כעת, בהינתן קיומו של עיקול זמני בסך של 57
28 מיליון ₪ וכן עיקולים זמניים נוספים כמפורט לעיל.

29
30 לא מצאתי לקבל את טענת המשיבה. תקנה 363(א) לתקנות סד"א קובעת תנאים מיוחדים
31 למתן סעד זמני לפני הגשת תובענה. הא ותו לא. לא זו בלבד שאין מניעה למתן סעד זמני,
32 ובכלל זה עיקול זמני, בכל עת לאחר הגשת התובענה; אלא שככל שגובר הסיכוי ומתקרב
33 המועד למתן פסק דין המטיל על הנתבע חיוב כספי, ובמיוחד חיוב בסכום משמעותי, כך
34 מתחזקת זכותו של התובע לקבלת סעד זמני. הנה כי כן, בתקנה 363(ב) נקבע כי "בית המשפט
35 רשאי ליתן סעד זמני להבטחת ביצוע פסק הדין בעת מתן פסק הדין או בתכוף לאחריו, ואין
36 צורך, לשם כך, בהמצאת התחייבות או במתן ערובה". כשם שמתן פסק הדין אינו מונע מתן
37 סעד זמני, אלא אף מקל על קבלתו, כך ההתקדמות לקראת מתן פסק הדין – במיוחד לאחר

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

מתן החלטת המטילה על הנתבע אחריות מלאה לנזק – אינה מונעת מתן סעד זמני, ואף מקלה על קבלתו. אמנם, במקרה האחרון אין תחולה לתקנה 363(ב), משלא ניתן עדיין פסק הדין, אולם ההכרה באחריות פועלת פעולה כפולה, הן בהיותה מקרבת את מועד מתן פסק הדין, הן בהיותה מספקת אישור סופי להתקיימות אחד מהתנאים למתן סעד זמני באשר ל"קיומה של עילת התובענה" (תקנה 363(א)), תנאי שעד למתן החלטת האחריות היה בגדר נתון לכאורי (בלשון התקנה: "ראיות מהימנות לכאורה"), ועתה "עלה מדרגה" לכדי נתון פסוק. יתר על כן, מאחר שגובה הנזק הוגבל בענייננו לפיצויים עונשיים, לא צפויות להישמע ראיות נוספות לעניין הנזק, כך שהחלטת האחריות מבססת תשתית ראייתית גם לפסיקת גובה הפיצויים, העולה באיכותה על תשתית לכאורית. יפים לכאן בקל-וחומר דברי סגן הנשיא משה דרורי בהחלטתו מיום 22.1.19 ב-8 מתוך 16 התיקים דנא, החלטה שניתנה לאחר תום שמיעת הראיות וטרם מתן ההחלטה מיום 8.7.19 בדבר אחריותה של המשיבה לנזקי המבקשים:

"אם העיקולים הללו – במיוחד אלה שניתנו על ידי כב' השופטת בן עמי ואושרו על ידי הנשיא גרוניס – ניתנו בראשית ניהול התיקים, קל וחומר שיש מקום להטלת עיקולים אלה בשלב זה של הסיכומים. אינני פוסק, כמובן, את הדין בעניין האחריות, שכן ענין זה מחייב עיון והכרעה. אך, על פני הדברים, כפי שהעירו ב"כ התובעים, כמות הראיות הלכאוריות שנמצאת לפני בית המשפט כיום, גדולה לאין שיעור מזו שהייתה בעת הגשת התביעה. לפיכך, אם אז היה מקום להטלת עיקול זמני, שאושר על ידי בית המשפט העליון, לא כל שכן שיש מקום להטלת העיקול היום".

ג. מתן צו עיקול זמני אחד בכל התיקים – כאמור, ההחלטה מיום 8.7.19 היא החלטה אחת שעסקה באחריותה בנזיקין של המשיבה בכל התובענות נשוא בקשת העיקול הזמני הנוכחית. גם חיוב המשיבה בהוצאות בסיום ההחלטה האמורה (פסקאות 3871-3869), הוא חיוב אחד המסכם את חיובי ההוצאות שהוטלו עליה בכל אחת מהתובענות. בהתאם לכך נפתח נגד המשיבה תיק הוצאה לפועל אחד בגין החיוב הכולל (תיק הוצל"פ מס' 536857-12-19). מספר שנים קודם לכן דחה בית המשפט העליון (השופט יצחק עמית) בקשת רשות ערעור שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט זה לאחד את 16 התיקים לצורך בירור השאלות המשותפות המתעוררות בהם באשר לאחריות המשיבה, תוך שציין כי מדובר ב"איחוד לשעה" (רע"א 368/13 הרשות הפלסטינית נ' ליטבק נורזיץ, פסקאות 15-16 (23.4.13)). בהינתן כל אלה, ולאחר שהוסכם בדיון מיום 1.3.20 על תיחום הדיון בשאלת הנזק, בכל 15 התביעות, לפיצויים עונשיים בלבד ונקבעה מתכונת אחידה של הגשת סיכומים בכתב בשאלת הפיצויים העונשיים בכל התיקים באותם מועדים, איני מוצא הצדקה למנוע בירור בקשה אחת לצו עיקול זמני בכל התיקים יחד, ולו בגדר אותו "איחוד לשעה" שאושר על ידי בית המשפט העליון "באספקלריה של יעילות הדיון וחסכון במשאבי הצדדים והמערכת" (שם, שם).

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

ד. בקשת רשות ערעור שהגישה המשיבה לבית המשפט העליון על ההחלטה מיום 8.7.19
– ביום 8.3.20 דחתה השופטת יעל וילנר את בקשת המשיבה למתן רשות ערעור על החלטת
סגן הנשיא (בדימ') משה דרורי מיום 8.7.19 בדבר אחריותה לנזקי המבקשים, היא ההחלטה
שעליה מבוססת הבקשה דנא לעיקול זמני (רע"א 7513/19). ממילא נשמטת טענה נוספת
שהעלתה המשיבה בתשובתה כנגד מתן העיקול.

ה. הצורך בקבלת עמדת המחזיק בכספים (המדינה) – תקנה 362(ב)(1) לתקנות סד"א
מורה כי במסגרת החלטה על מתן סעד זמני, על בית המשפט להביא בחשבון שיקוליו, בין
השאר, "נזק שעלול להיגרם למחזיק או לאדם אחר" ממתן הצו הזמני. על יסוד תקנה זו טוענת
המשיבה כי מאחר שהעיקול הזמני המבוקש עשוי בוודאות רבה להשפיע באופן ישיר על
היחסים שבינה לבין מדינת ישראל במישורים רבים, הרי שנדרשת קבלת עמדת המדינה טרם
מתן החלטה בבקשה.

אכן, המחזיק ברכושו של הנתבע שעיקולו מתבקש, מחזיק גם בזכות טיעון לגבי מתן צו
העיקול הזמני, היקפו ותנאיו. אולם זכות הטיעון של המחזיק אינה מחייבת את שמיעתו טרם
מתן צו העיקול הזמני, שכן בידיו לבקש את ביטול העיקול הזמני לאחר נתינתו, כאמור
בתקנות 367(ג) ו-376 לתקנות סד"א. כך נהגו בתיקים דנא השופטים שהורו לאחרונה על מתן
צווי עיקול זמניים של רכוש המשיבה (החלטות סגן הנשיא דרורי מיום 11.2.19, פסקאות 13-
14, והחלטת השופטת דנה כהן-לקח מיום 15.5.19, פסקה 2; בפועל, אף אחד מהמחזיקים לא
הגיש בקשה לביטול העיקול הזמני למרות האפשרות שניתנה למחזיקים לעשות כן). באותו
אופן ראוי לפעול לגבי המדינה, המחזיקה בכספים נשוא בקשת העיקול הנוכחית. לא עוד אלא
שניסיון העבר מחזק ביתר-שאת את ההצדקה לנקיטת אותה מתכונת דווקא כאשר מדובר
במדינה המחזיקה בכספים. לעניין זה די לצטט דברים שכתבה השופטת חנה בן-עמי
בהחלטתה מיום 9.7.08 בה דחתה את בקשת המשיבה לביטול העיקולים הזמניים שהוטלו
בשנים 2002 ו-2003 במסגרת ת"א 2538/00 על כספיה המוחזקים בידי המדינה. אחת מטענות
המשיבה בבקשה לביטול העיקולים הייתה כי "משעמדת המדינה כיום היא התנגדות להטלת
העיקולים, בעיקר מן הטעם כי עיקולים אלו גורמים נזק למדינה ולאינטרס הציבורי, אף בכך
יש משום שינוי נסיבות המצדיק הפחתת העיקול או אף ביטולו". טענה זו נדחתה על ידי בית
המשפט באופן הבא:

"בהתייחס לטענה בדבר שינוי בעמדת מדינת ישראל בענין עיקולים שהוטלו
בתביעות כנגד המבקש, נתבקשה עמדת ב"כ היועץ המשפטי לממשלה עד
ליום 1.2.06. כן הוריתי, כי 'ימצא ב"כ היועץ' כי אין בדעתו להתערב
במחלוקת בענין העיקולים שהוטלו כאמור, יודיע על כך לביה"מ לאלתר,

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

על מנת שתינתן החלטה בבקשה לעיון חוזר לגופה' (החלטה מיום 17.1.06).
דא עקא, ועל אף בקשת ארכה ל-30 ימים נוספים שהוגשה מטעם המדינה
ביום 1.2.06 – ונענתה כמבוקש (ר' החלטה מיום 12.2.06) – לא הוגשה
עמדת המדינה עד עצם היום הזה... בהחלטה שניתנה ביום 23.10.07
קבעתי, כי 'אף שניתן היה לדחות הבקשה [לעיון מחדש – ח'ב'] על פניה נוכח
העובדה כי הנסיבות 'החדשות' שנטענו בבקשה אינן תואמות את המצב
הקיים כיום... על מנת שהבקשה תידון לגופה ניתנת ארכה לצדדים להגשת
סיכומים עדכניים'. כן הוריתי, כי 'העתק ההחלטה יישלח גם למדינת
ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים, שבנסיבות הענין ניתנת לה אורכה נוספת
להגשת עמדתה בתוך 30 יום' (עמ' 3 להחלטה). בהתאם להחלטה זו הוגשו
סיכומים מעודכנים מטעם הצדדים, הגם שמדינת ישראל בחרה – כדרכה
בתיק זה – לעשות דין לעצמה ולהתעלם מההחלטה.

...
כאמור, לשיטת המבקשים, יש בקיומו של תזרים מזומנים שוטף כמו גם
שינוי עמדת המדינה כלפי הטלת העיקולים משום שינוי נסיבות המצדיק
את ביטול העיקול או, למצער, את הפחתתו לסך של שני מיליון ₪. טענות
אלו אין בידי לקבל: ראשית, אף בטרם מתן ההחלטות בצווי העיקול
המקוריים הביעה המדינה התנגדות, בתיקים אלו ואחרים, להטלת
העיקולים. לא כך היה בתיק דנן (בש"א 1391/02) בו לא הביעה עמדתה
לגופה. יוסף, כי על אף פניות חוזרות ונשנות ליועץ המשפטי לממשלה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים, גם בבקשה נשוא החלטה זו, לא
הוגשה כל עמדה מטעמו, ומכאן שאין בכוונת המדינה להתערב בסוגיית
העיקולים שהוטלו במסגרתו, או בגובהם.

...
נוכח התנהלותה של המדינה (שהיא צד ג' בתיק העיקרי, ובגדר 'מחזיק'
בהתייחס לנכסים נשוא הבקשה דנן) שכאמור עשתה דין לעצמה והתעלמה
ממספר החלטות בהן היא נדרשה להגיש עמדתה, ואף הגישה מספר בקשות
להארכת מועד להגשת עמדה כאמור, עמדה שלא הוגשה עד עצם היום הזה,
מכוח סמכותי לפי תקנה 514 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984,
אני מטילה עליה הוצאות בסך 5,000 ₪, שישולמו בחלקים שווים
למבקשים ולמשיבים".

בדחותו את בקשת רשות הערעור שהגישה המשיבה על החלטה זו, התייחס בית המשפט
העליון (השופט אשר גרוניס) גם לנקודה זו, וציין "כי בניגוד למקרה אחר, אליו הפנתה
המבקשת, הרי נראה כי במקרה הנוכחי לא הוצגה בפועל עמדה שונה של המחזיקה" (החלטה
מיום 9.11.08).

עם זאת וכאמור לעיל, ככל שלמרות ניסיון העבר (העשוי להשליך אף על העתיד) תמצא
המדינה-המחזיקה לנכון להתנגד בכל זאת להטלת העיקול הזמני במסגרת הבקשה הנוכחית,
תוכל היא להגיש בקשה מתאימה תוך 30 ימים מקבלת החלטה זו.

ו. גובה העיקול – המבקשים העמידו את מפתח הפיצוי העונשי לצורכי העיקול הזמני על
סך של 10 מיליון ₪ לכל עילת תביעה של כל תובע, וזאת בהסתמך על פסיקת בתי המשפט

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

1 בישראל ובארצות-הברית באשר לפיצויים נזיקיים ופיצויים עונשיים בגין פיגועי טרור. עוד
2 הוזכרה על ידם בהקשר זה תקנה 3א לתקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007, הקובעת
3 אגרה בסכום נמוך עבור הגשת תביעה לפיצוי לדוגמה בסכום שאינו עולה על 20 מיליון ₪ לכל
4 תובע בתביעה בשל פעולת טרור או מעשה איבה. לעומתם טוענת המשיבה כי הסכום של 10
5 מיליון ₪ לכל תובע ולכל עילת תביעה הוא סכום מוגזם באופן קיצוני, וכי המבקשים לא הציגו
6 ראיות מהימנות לכאורה המקימות סיכוי סביר לקבלת סכום זה בפסק דין סופי. המשיבה
7 גורסת כי סוגיית הפיצויים העונשיים עדיין ממתינה להכרעת בית המשפט העליון, כך שלעת
8 הזאת לא קיימת הלכה מחייבת בשאלות הנוגעות לאופן פסיקת פיצויים עונשיים וגובהם;
9 לזכאותו של אותו תובע לקבלת כפל או שילוש פיצוי בגין מספר בני משפחה שנפגעו באותו
10 אירוע; ולזכאותו של ניזוק עקיף לקבלת פיצוי עונשי. עוד טוענת המשיבה כי לגבי חלק
11 מהתביעות, סכום העיקול הזמני המבוקש עולה על הסכום הנקוב בכתב התביעה. מלבד שיש
12 בכך לשלול את הסיכוי שהסכום שייקבע בפסק הדין יגיע לגובה סכום העיקול המבוקש, יש
13 בכך, לדעת המשיבה, להצביע גם על חוסר תום-הלב של המבקשים המצדיק כשלעצמו את
14 דחיית הבקשה כאמור בתקנה 362(ב)(2) לתקנות סד"א לפיה במסגרת בחינת הבקשה על בית
15 המשפט לשקול "אם הבקשה הוגשה בתום לב ומתן הסעד צודק וראוי בנסיבות הענין, ואינו
16 פוגע במידה העולה על הנדרש".

17
18 בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 2144/13 עזבון מנטין נ' הרשות הפלסטינאית
19 (6.12.17) אושרה קביעת בית המשפט המחוזי בתל-אביב באשר לאחריותה בנזיקין של
20 המשיבה לפיגוע חבלני בבקעה-אל-גרביה בו נרצח המנוח על ידי מחבל קטין. ערעורם של אם
21 המנוח ועיזבונו על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לפסוק לזכותם פיצויים עונשיים
22 התקבל. המשיבה חויבה לשלם למשפחת המנוח פיצויים עונשיים בסך של 3 מיליון ₪, נוסף
23 על הפיצויים הנזיקיים שנפסקו בבית המשפט המחוזי בסך של כ-1.95 מיליון ₪ (מתוכו חויבה
24 המשיבה ב-70%).

25
26 זמן קצר קודם לכן, ביום 17.11.17, ניתן פסק דינו של בית משפט זה (סגן הנשיא משה דרורי)
27 בת"א 3361/09 בן שלום נ' הרשות הפלסטינית, בשאלת גובה הפיצויים העונשיים שיש להשית
28 על המשיבה וגורמים נוספים שנמצאו אחראים בנזיקין לרצח שלושה נוסעי רכב בפיגוע ירי
29 בכביש 443. סכומי הפיצויים העונשיים שנפסקו שם הם: 10 מיליון ₪ לכל אחד מהעיזבונות
30 של שלושת הנרצחים; 6 מיליון ₪ לכל אחת מהיתומות (שאיבדה בפיגוע את שני הוריה); ו-5
31 מיליון ₪ לכל אחד מהורי הנרצחים (בין הורה שאיבד בפיגוע ילד אחד ובין הורה שאיבד בפיגוע
32 שני ילדים). בנוסף נקבע בפסק דין כי אחיהם של הנרצחים אינם נכללים בזכאים לפיצוי עונשי,
33 ועם זאת הודגש "כי אין לראות בקביעה זו... משום קביעה גורפת כי לעולם לא יזכו אחים

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

בפיצוי. ניתן להעלות על הדעת, למשל, מצב בו ילד קטן גדל ללא הורים, כאשר האח הגדול שלו הוא המטפל בו והמגדל אותו בפועל. במקרה כגון דא, יהיה מוצדק לזכות אח כזה בפיצויים עונשיים, בדומה להורה" (שם, פסקאות 576-577). שני הצדדים הגישו ערעורים הדדיים על פסק הדין, אשר עודם תלויים ועומדים בבית המשפט העליון (ע"א 71/18 וערעור שכנגד).

ביום 29.7.19 נתן סגן הנשיא (בדימ') משה דרורי פסק דין בת"א 6062/04 עזבון אמיתי נ' עבדאלקאדר עיסא, בו חייב את המשיבה, יחד ולחוד עם נתבעים נוספים, בתשלום פיצויים לבן זוג וארבעת ילדי המנוחה שנרצחה בפיגוע בעת שנסעה באוטובוס מכפר דרום לנווה דקלים. הפיצויים הועמדו על סך כולל של 7.11 מיליון ₪, המורכב מפיצוי נזיקי בסך 2.37 מיליון ₪ ומפיצוי עונשי בשיעור של שילוש הפיצוי הנזיקי. בית המשפט הוסיף בפסק הדין "כי אם הייתה מוגשת מלכתחילה בכתב התביעה עתירה לפיצוי עונשי של 10,000,000 ₪ לכל תובע, לא מן הנמנע שהייתי נענה לבקשה. ברם, משביקשו התובעים, בסיכומיהם, פיצוי עונשי בשיעור פי שלוש מהפיצוי 'הרגיל', לא ניתן לפסוק לתובע סכום גבוה ממה שהוא עותר לו בסיכומיו" (שם, פסקאות 66-67). הצדדים ערערו לבית המשפט העליון גם על פסק דין זה, וערעוריהם תלויים ועומדים (ע"א 7036/19, ע"א 8289/19).

בבואי לקבוע את גובה העיקול הזמני הנוסף אותו ראוי להטיל עתה בתיקים נושא בקשה זאת, לקחתי בחשבון את סכומי הפיצויים העונשיים שנפסקו בכל אחד מההליכים הנזכרים לעיל; את נסיבותיו של כל אחד מהמקרים שנדונו באותם הליכים כפי שהן עולות מפסקי הדין; את העובדה שרק באחד מההליכים מדובר בפסק דין של בית המשפט העליון (עניין עזבון מנטין); וכן את הערתו של השופט גרוניס בהחלטתו מיום 9.11.08 לגבי סכום העיקול שהוטל על ידי בית משפט זה במסגרת ת"א 2538/00 – 66 מיליון ₪ לתביעת בת זוג, שני הורים, ילד, אח ואחות של החייל שנרצח בלינץ' ברמאללה – "כי לכאורה נראה סכום העיקול גבוה במידה קיצונית". עם זאת, ראוי לזכור כי דבריו אלו של השופט גרוניס נכתבו קרוב לעשור טרם מתן פסק הדין בעניין עזבון מנטין בשנת 2017, שבו בית המשפט העליון חייב את המשיבה בפיצויים עונשיים בסך 3 מיליון ₪ בגין פעולת טרור (מעבר לפיצוי בראשי הנזק ה"רגילים") תוך שעמד על ה"אופי התקדימי של חיוב בפיצויים עונשיים בכגון דא" (שם, פסקה 164).

ודקו: המנוח שנרצח בפעולת הטרור בעניין עזבון מנטין היה בן 31, והוא לא הותיר אחריו אישה וילדים, אלא שני הורים וארבעה אחים. היורשת היחידה שלו הייתה אמו (אביו הסתלק מעיזבוננו), ותביעות הנזיקין נגד המשיבה והאחראים הנוספים לרצח הוגשו על ידי העיזבון והאם בלבד. בנסיבות אלו, אין הכרח לראות בסכום של 3 מיליון ₪ שנפסק בעניין עזבון מנטין

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

את הרף העליון של סכום הפיצוי העונשי הראוי לדעת בית המשפט העליון בגין פעולת טרור רצחנית, למצער מקום בו מדובר בקרבן טרור שהותיר אחריו בן זוג וילדים.

לצד כל אלה, הדרכתני את עצמי במידת הזהירות המתחייבת מכך שענייננו אינו בפסק דין הניתן לאחר שמיעת טענות מפורטות ובחינה מדוקדקת של נסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה וכל תובע, אלא בעיקול זמני אשר לגביו מצווה בית המשפט לנהוג במידתיות ולשמור על התאמה בין "הנזק שייגרם למבקש אם לא יינתן הסעד הזמני לעומת הנזק שייגרם למשיב אם יינתן הסעד הזמני" (תקנה 362(ב)(1)), וזאת גם אם סכום העיקול אינו חופף בהכרח לסכום שייפסק בסופו של ההליך, ובלבד שיהיה בו לאזן כראוי בין זכויות שני הצדדים תוך התחשבות באינטרס הלגיטימי של התובעים להבטיח עצמם במידת האפשר מפני אפשרות של חוסר יכולת או קושי ממשי לגבות את הכספים שייפסקו לטובתם בסוף הדרך אם לא יינתן העיקול הזמני.

ענייננו ב-15 תביעות. 13 מתוכן הן תביעות בני משפחה של 35 נרצחי פיגועי טרור, ובכללם 43 הורים של נרצחים, 7 בני זוג של נרצחים ו-31 ילדים של נרצחים (נוכח טענת המשיבה בעניין זכאותם של אחים לפיצויים עונשיים אמנה בנפרד ובסוגריים את תביעות 56 אחיהם ואחיותיהם של הנרצחים, וכן את תביעת דודתה של אחת הנרצחות). אל 13 התביעות הללו מתווספות תביעות של 9 פצועי פיגועי טרור. לאור כמות ואופי האירועים ומיהות וכמות התובעים, ולאחר ניכוי כספי העיקול הזמני הקיים בסך של 57 מיליון ₪, החלטתי בתכלול כל השיקולים שפורטו לעיל להעמיד את העיקול הנוסף של כספי המשיבה המוחזקים בידי המדינה, על סכום של 450 מיליון ₪.

הדרישה לשמור על מאזן נזקים מידתי וסביר במסגרת העיקול הזמני, כמצוות תקנה 362(ב), תבוא לידי ביטוי לא רק בקביעת גובה העיקול, אלא גם בהתוויית שלביות הטלת העיקול לשם הקטנת הפגיעה בתפקודה השוטף של המשיבה באמצעות כספי המסים הנגבים עבורה ומועברים אליה על ידי המדינה. לשם כך, בשלב ראשון יוטל לאלתר עיקול זמני על כל כספי המשיבה המוקפאים בידי המדינה מכוח הוראות חוק להקפאת כספים ששילמה הרשות הפלסטינית בזיקה לטרור מהכספים המועברים אליה מממשלת ישראל, תשע"ח-2018. בשלב שני, לאחר קבלת תשובת המדינה באשר לביצוע השלב הראשון וגובה הכספים שעוקלו במסגרתו, ככל שעוקלו, יוטל מידי חודש עיקול זמני על כספי המסים המועברים באותו חודש על ידי המדינה אל המשיבה, בסכום של 50 מיליון ₪ לחודש או 10% מהכספים המועברים למשיבה באותו חודש, הגבוה מבין השניים. סך כל הכספים שיעוקלו בעיקול הזמני מכוח

בית המשפט המחוזי בירושלים בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

ת"א 2538/00 ו-15 תיקים נוספים

1 ההחלטה הנוכחית בשני השלבים שלעיל, יעמוד על 450 מיליון ₪ (מלבד העיקול הזמני הקיים
2 בסך 57 מיליון ₪).

3
4 על המדינה להודיע עד ליום 17.5.20 האם כספי המשיבה מצויים בידיה כמפורט לעיל, והאם
5 בדעתה להגיש בקשה לביטול צו העיקול הזמני. תשובת המדינה תוגש לבית המשפט, והעתק
6 ממנה יומצא, במישרין, לב"כ הצדדים.

7
8 המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים ולפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי).

9
10 ניתנה היום, ל' ניסן תש"פ, 24 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

משה סובל, סגן נשיא

נספח 2 :

הודעת המדינה בדבר צו העיקול

(עמודים 17 עד 18)

ת.א 2538/00 ותיקים נוספים

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

התובעים/ המבקשים: **אירנה ליטבק נורז'יץ ואח'**
ע"י ב"כ ניצנה דרשן לייטנר ואח'
מרחה' תעש 10 רמת גן, 52512
טל: 03: 7514175; פקס: 03-7514174

- נ ג ד -

הנתבעת/ המשיבה: **הרשות הפלסטינית**
ע"י ב"כ עו"ד יפעת גרנות – רמתי ואח'
מרחה' שלומציון המלכה 18, ירושלים 94146
טל: 02-5945000; פקס: 02-6250777

ובענין: **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ירושלים - אזורחי
רח' מח"ל 7, ירושלים 9149301
טל: 073-3920000; פקס: 02-6468053

הודעה מטעם המדינה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 24.4.20, שהתקבלה בפרקליטות מחוז ירושלים (אזורחי) ביום 26.4.20, מתכבדת המדינה להודיע כדלקמן:

1. בהחלטתו מיום 24.4.20, הורה בית המשפט הנכבד על הטלת עיקול זמני במסגרת הליך זה, תוך שהבהיר כי "בשלב ראשון יוטל לאלתר עיקול זמני על כל כספי המשיבה המוקפאים בידי המדינה מכוח הוראות תוקן להקפאת כספים ששילמה הרשות הפלסטינית בזיקה לטרור מהכספים המועברים אליה ממשלת ישראל, תשע"ח – 2018. בשלב שני, לאחר קבלת תשובת המדינה באשר לביצוע השלב הראשון וגובה הכספים שעוקלו במסגרתו, ככל שעוקלו, יוטל מדי חודש עיקול זמני על כספי המסים המועברים באותו חודש על ידי המדינה אל המשיבה, בסכום של 50 מיליון ₪ לחודש או 10% מהכספים המועברים למשיבה באותו חודש, הגבוה מבין השניים". בית המשפט הבהיר, כי "סך כל הכספים שיעוקלו בעיקול הזמני מכוח ההחלטה הנוכחית בשני השלבים שלעיל, יעמוד על 450 מיליון ₪ (מלבד העיקול הזמני הקיים בסך 57 מיליון ₪)". כן הורה בית המשפט למדינה "להודיע עד ליום 17.5.20 האם כספי המשיבה מצויים בידיה כמפורט לעיל, והאם בדעתה להגיש בקשה לביטול צו העיקול הזמני".

2. המדינה מתכבדת להודיע כי נכון להיום מוקפא סכום בסך העולה על 450 מיליון ₪ בהתאם להוראות החוק להקפאת כספים ששילמה הרשות הפלסטינית בזיקה לטרור מהכספים המועברים אליה ממשלת ישראל, תשע"ח – 2018 (להלן: "החוק").

3. בהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד ולאחר ששקלה את הנסיבות הקונקרטיות הנוגעות לעניין, אין בכוונת המדינה לבקש את ביטול צו העיקול הזמני. נוכח האמור, ובהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, המדינה תרשום עיקול זמני על סך 450 מיליון ₪ מהסכום המוקפא בהתאם לחוק.

4. במצב דברים זה, ובהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד, ברי שאין צורך בהטלת עיקול זמני נוסף על האמור.

חמא כמי - שני
עמיה ברוק - שקי, קייד

מנהלת מחלקה בפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

